

A. Mirabent y M. Mestre

Comedia en un
acte original y
en vers.

Una Pesseta

CONTENTS Y ENGANYATS

ESTRENADA
ab inesperat éxit en
lo TEATRE CATA-
LÀ, instalat en lo de
NOVETATS, la nit del
3 de Novembre de 1891.

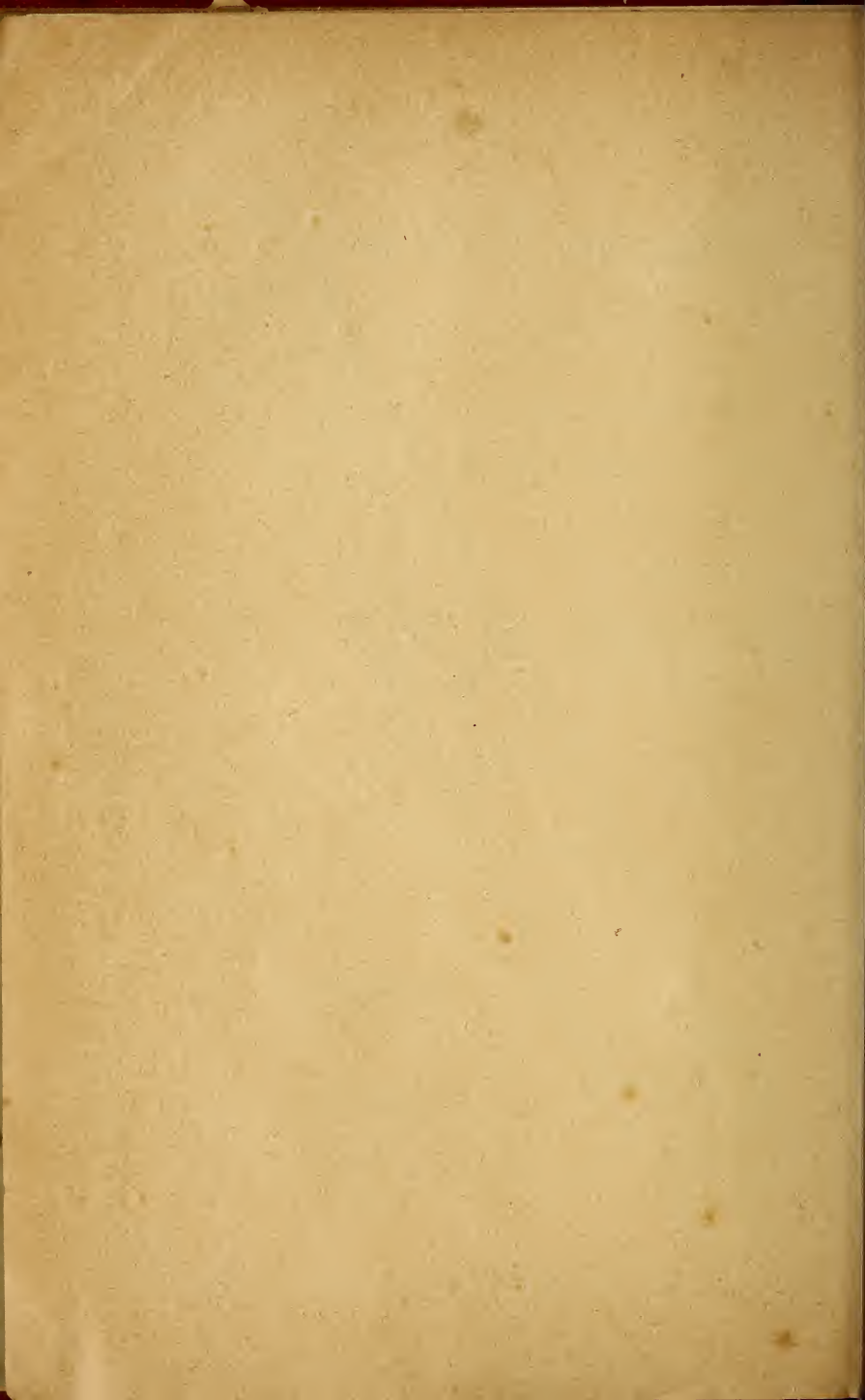
BARCELONA

IMPRENTA D' AMAT Y MARTÍNEZ

Passatge Banys, Lletres K, L.

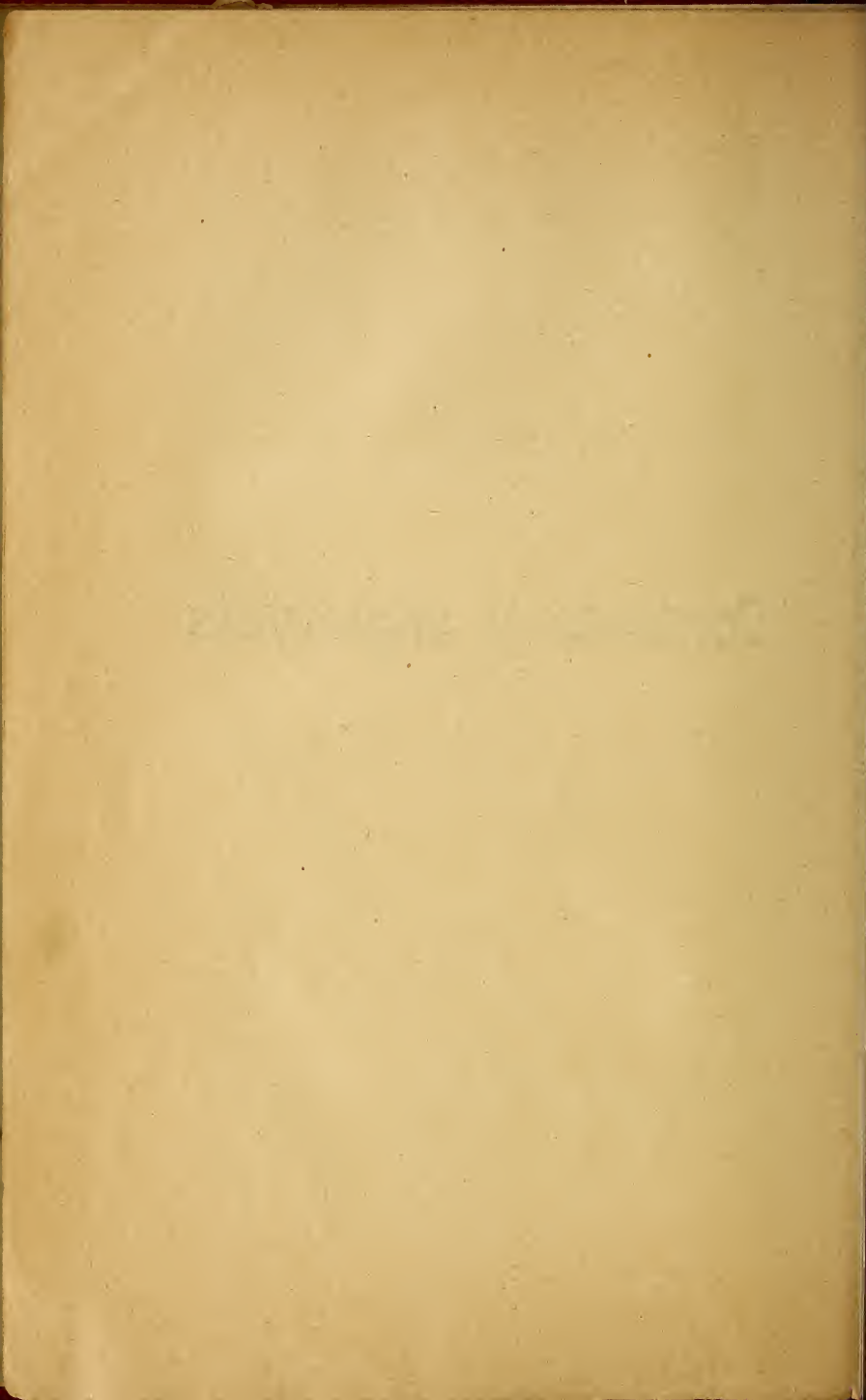
7

1891

Contents y enganyats

Contents y enganyats

COMEDIA EN UN ACTE Y EN VERS

ORIGINAL

DE

ANTON MIRABENT y MODEST MESTRES

Estrenada ab inesperat éxit en lo **TEATRE CATALÁ**
instalat en lo de **NOVETATS** la nit del 3 de Novembre de 1891

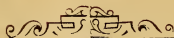
BARCELONA

IMPRENTA D' AMAT Y MARTÍNEZ

Passatge Banys, Lletres K, L.

1891

LOS ÚNICHS ENCARREGATS

DE LA

VENTA DE EXEMPLARS

son los

SRS. BONNIN GERMANS

**Directors del Arxiu líric-dramàtic
instalat**

en lo carrer del Vidre, núm. 2, pis 4.^t

AL DISTINGIT PRIMER ACTOR

Y

BENVOLGUT AMICH

D. Frederich Fuentes

---

*A vosté qu' es poeta qu' improvisa
los versos pareados de repent;
que també á més d' aixó, té 'l valiment
de trová 'l consonant que li precisa.*

*A vosté, que los públichs hipnotisa
prevalentse tant sols del seu talent;
que 'ls atrau, los domina incontinent
y ab lo séu exsárt mágich, los encisa,
l' hi hem de dedicá aquesta joguina,
creyent l' acceptará; si aixís ho fés,
ab goig, complerts veuriam nostres plans.*

*Y si un altra comedia nos amohina,
y acabarla pe'ls versos no 's pogués
já vindrém á buscarl'hi consonants.*

Anton Mirabent y Modest Mestres

REPART

Personatjes	Actors
JULIA.	D. ^a Carme Parrenyo.
ROSETA.	» Josefina Roca.
ROMEU.. . . .	D. Hermenegildo Goula.
SERAFÍ.. . . .	» Frederich Fuentes.

Época: d' are y sempre.

Aquesta obra és propietat dels autors y ningú sense lo séu permís podrà traduhirla, reimprimirla ni representarla en Espanya ni sas possessions d' Ultramar.

La galería dramática y lírica de D. Joan Molas y Casas, es l' única encarregada del cobro de drets.

Queda fet lo dipòsit que marca la lley.

Dirigit actor
D. Juan Danegui
Los administradores y amigos
Los Autores

ACTE ÚNICH

L'escena representa una saleta ben amoblada, cadiras, sofá, taula de centro, cuadros, cortinatjes, etc., etc. Porta al foro y una á cada costat, de las cuáls, una ha de sér un balcó d' empit.

Dreta y esquerra las del actor

ESCENA PRIMERA

Al aixecarse 'l teló, JULIA sentada ab un telégrama á las mans; á son temps ROSETA.

JULIA   Vamos, francament, la tia
              es un xich massa pesada;
              quin interés en volgué
              qu' altre cop torni á casarme.
              Tant sols fá un any que soch viuda,
              y ans d' ahir rebo una carta
              d' ella, en que 'm manifesta
              que m' ha n' ha buscat un altre.
              Ara rebo aquet telégrama
              dientme qu' avuy sens falta
              arribará 'l tal promés
              y que l' hi fássi bons tractes.
              ¿ Vés que l' hi dich á un home
              que no 'l coneix poch ni gaire,
              cuan tractém del casament
              si per ara no 'n tinch ganas?
              Al ménos fós algún jove

elegant, de bona cara;
si tinch de fé un cop de cap,
ja qu' ella tant m' ho demana
y no la vull disgustar
ja qu' al últim es la branca
principal qu' avuy me queda
dés que vaig quedá sens pares,
s' ho valgués un poch la pena;
perqué 'n que no siga guapa,
la vritat, tampoch voldria
que fós una extravagancia.
¡ Roseta !

(Cridant)

ROSETA

Já vá, senyora.

(De dins)

JULIA

Escolta, vina.

ROSETA

¿ Qué mana ?

(Surtint)

JULIA

Mira jo tinch de sortir,
si acás algú 'm demanava
que s' esperi.

ROSETA

Está molt bé.

JULIA

Jo no crech tardá pas massa.

ROSETA

¿ Que pot sé espera visitas ?

JULIA

Sí dona, la tia Ignacia,

(Ensenyant'hi el telegrama)

ara 'm diu qu' avuy arriba
lo nuvi qu' ella m' atrassa.

ROSETA

¿ Y vosté que pensa fér,
tant mateix voldrá casarse ?

JULIA

No estich del tot decidida.
Veuré si la puch complaure.

ROSETA

¿ Y si 'l nuvi no fá 'l pés,
que siga vellot y ab taras,
tant si l' hi agrada com nó
voldrá ferse desgraciada ?

JULIA

Allavors m' hi pensaré.

ROSETA

Vaja si l' hi haig de ser franca,
per més que la séva tia
s' enfadés, tingui catxassa;
si s' ha de casá á disgust,
val més que 's quedí com ara.

JULIA

¿ Y si 'm deshereda ?

ROSETA

Cá !

Y encar qu' ho fés, que l' hi manca

ab la rendeta que té?
(La mar quant mes té, mes brama.)

JULIA

¿Vols dir, Roseta?

ROSETA

Y després,

tenint una bona cara,
joventut y un cós bufó,
homes ray, no 'n farán falta.

JULIA

Aixó que dius no pot sér.

ROSETA

¿No? Donchs veurá com s' enganya.

JULIA

¿Vols dir?

ROSETA

Té de sapiguer

qu' encar qu' hagi estat casada,
hi há un jove qu' es molt guapet
que l' estima ab tota l' ánima.

JULIA

¿Y com ho saps?

ROSETA

Molt senzill.

Temps enredera, una tarde
que vá'm sortir totas dugas
per fe compras per la casa,
vareig notá que 'ns seguia
un jove de molta planta;
guapo, arrogant, vaja un tipo
dels homes que á mi m' agradan.
Tot lo camí que va'm fér
anava éll de retaguardia;
y aixís que arrivem aquí,
plaf, se planta baix l' escala,
per saber quin era 'l pis
que vosté vivia, ab ánsia.
Després vaig torná á sortir
no sé perquè. Vá pararme;
y fentme deu mil preguntas,
(que 's veu que la sap molt llarga)
vá dir.—Noya; ta mestressa
es una dona molt caya
y si 'm volgués estimá,
tot desseguit m' hi casava.
Jo l' hi vaig dir qu' era viuda;
pero 's veu que tant l' hi agrada,
que 'm vá contestar.—Milló
que 'n tinga l' aprenentatxe,
aixís já no ignorará

- quin pá s' hi dona
- JULIA M' agrada (*Sorpresa*).
¿Y 't sembla un home formal?
- ROSETA Aixó sí, pot sé un xich massa.
- JULIA ¿Massa dius?
- ROSETA Bé no, vull dir
qu' al ménos ne fá la cara.
Y vamos m' agradaria
que pogués realisar-se
aquet casament, perquè...
(paga molt bé 'ls correatxes.)
- JULIA Sinó qu' es per mí, creuria
que n' estás enamorada.
May'vía vist que trovéssis
en un home tantas gracias.
- ROSETA Perqué s' ho val, faig justicia,
y á mes té una circunstancia
que fá *pendant* ab vosté.
Se diu Romeu.
- JULIA ¡Ah! sí, vaja.
- ROSETA Ell Romeu, vosté Julieta,
vés qui 'ls empeta la basa.
Axís que vá dir-me 'l nom
vaig pensá entre mi, m' agrada,
já farán bona parella...
- JULIA Alsa noya, com l' alabas,
si 't sentís.
- ROSETA Si s' ho mereix.
(Segura estich que doblava
la suma que 'm té promesa
si 'm sentía parlar ara.)
Vamos, fássi un pensament.
¿Qu' haig de dirli á n' aquet plaga?
- JULIA ¿No veus que tinch compromís
ab la tía, y si faltava
sense un motiu poderós
me tatxaria d' ingrata?
- ROSETA (Vaja, sí, escrúpols de monja.)
- JULIA Y després, també repara
que á mí no 'm pot agradá
el jove de qué tú 'm parlas.)
- ROSETA Donchs miri 'l faré pujá. (*Resoluda*)

ESCENA III

ROSETA y ROMEU

- ROMEU *(Sortint)*
«Ya estoy aquí amigos míos.»
- ROSETA ¿Que no ho veu que soch jo sola?
- ROMEU Y famella. *(Tocantla)*
- ROSETA Qu' es tavola,
veig que may acaba 'ls brios.
- ROMEU ¡Ay Roseta! si ho sabias. *(Abrassantla)*
- ROSETA Vaja, escolti, per favor.
- ROMEU ¡Ay! quin trip trap me fá 'l cor.
¡Oh niu de mas alegrías!
Qui pogués sér colomet
per viure 'n aqueixa gábia.
- ROSETA Apa home, cuasi 'm fá rábia.
- ROMEU *(Vá per tocarli la cara)*
Vamos, digas, angelet.
- ROSETA No vull que torni resposta,
hasta que jo l' hi diré.
- ROMEU Bueno, dona.
- ROSETA Há de sabé
que hi há moros á la costa.
Y no es aixó; per més cástich,
son moros recomanats.
L' hi dich que son uns soldats...
- ROMEU Ja hó sé, que fan bastant fástich.
- ROSETA Donchs fill, si no s' espavila,
crech qu' el guanyarán per má.
- ROMEU No tingas por, no será;
no faria mala fila.
¡Jo, que sap's que soch capás
de conquistá 'l mateix sol,
que 'm passés aquet bunyol,
deixantme ab un pam de nás...!
- ROSETA Es clár.
- ROMEU Bé, explicat millor
y d' aquet modo veurém
lo que en acabat farém.

- ROSETA Donchs escolti ab atenció.
Com ja sab, la senyoreta
mort lo marit que tenia,
l'hi ha quedat sols una tia
que es lo seu consòl, pobreta.
Donchs aquesta bona dona
la vol fér torná á casá,
y dins poch arriará
lo mateix nuvi en persona.
- ROMEU ¿Y perquè ha de governarla
sa tia, si 'l cor no 's mana?
- ROSETA Sa tia l'hi recomana
y ella tém lo disgustarla.
Aquesta tia es molt rica
y ademés ja es bastant vella;
y un cop morta tot es d' ella
ab aixó...
- ROMEU Quina musica.
- ROSETA Ja l'hi he parlat de vosté
y l'hi posada aixi en roda;
m'ha dit.—Si no m' acomoda
l' altre, ja m' hi pensaré.
- ROMEU ¡Ah! ¿es á dir que no 'l coneix? (*Repent*)
- ROSETA ¡Cá barret! ¿que no ho sabia?
- ROMEU Nó; la cosa ja cambía.
¿Dius qu' arriba avuy mateix?
- ROSETA Si senyó, dins molt poch rato;
'l tren arriba á las deu
y ja són
- ROMEU (*Apa Romeu
tens de surtirne barato.*)
Tinch un plan que si bé surt
seré jo qui 's casa ab ella.
- ROSETA ¿De debó? (*Sorpresa*)
- ROMEU Fio en ma estrella.
(*No crech que 'm quedi gens curt.*)
- ROSETA ¿Que vol fer?
- ROMEU No has de saber'ho,
fins que'n tregui 'l resultat
que desitxo.
- ROSETA Bén pensat.
A vosté l'hi toca fer'ho.

- ROMEU (No fos cás que m' ho enredés,
son tan xarraires las donas;
un els dona ideas bonas
y ellas las fán al revés.)
Digas; que já ho deus sabé;
aquet qu' ara ha de vení
¿com se diu?
- ROSETA ¿Com? Serafí.
- ROMEU ¿Y d' apellido?
- ROSETA No ho sé.
- ROMEU (Malo; aixó ara 'm contraría,
per ferne una com un cova.)
¿Vé de lluny?
- ROSETA De Vilanova,
que es ahont viu aquesta tía.
(*Trucan*)
Trucan ¡Ay pobre de mí! (*Espantada*)
que déu ser la senyoreta.
Amáguis.
- ROMEU Vaya una treta.
No tingas pór. Vés á obrí.
- ROSETA ¡Oh! já ho diu vosté, però...
- ROMEU Vés, y créu tot lo que 't digui. (*Resolut*)
¡Ah! escolta, sigui qui sigui
qu' entri que á n'aquí estich jo.

ESCENA IV

ROMEU y SERAFÍ

- ROMEU Pósat en guardia Romeu
sense perdre ni un instant.
- SERAFÍ Deu'lo quart. (*De la porta*)
- ROMEU Passi endevant.
(Qui será aquet faritseau?)
(*Serafi entra*)
- SERAFÍ Suposo estaré enterat...
- ROMEU ¡Ah! prou, prou, (No sé de qué.)
- SERAFÍ ¡Ah! vamos, vosté deu sé
parent de...
- ROMEU Si, endevinat.

- SERAFÍ   ¿Que tal, está disposada
á casarse ab mí?
- ROMEU   (¡Recristo!
Si es el nuvi, vatualisto,
la cosa vá ni pintada.)
Ségui. Fill no l'hi puch dir;   (*Ho fán*)
no comprén vosté mateix
qu' ella ni sols lo coneix?
cap amor donchs pot sentir.
Ara, si vosté procura
enamorarla, qui sap,
potsér fássi un cop de cap
y allavors la té segura.
- SERAFÍ   Sent així ja estich segú
que m' hi caso
- ROMEU   ¿Vol dir?
- SERAFÍ   ¿Jo?
- ROMEU   Si tinch per ellas un dó,
com no l' envejo á ningú.
¡Oh! sinó, veurá la prova
ab sa parenta.
- ROMEU   (M' agrada.)
- SERAFÍ   Basta sols una mirada
y desseguit...
- ROMEU   Peix al cova (*Reprenenlo*)
(Romeu sinó te 'l espolsas
potsér que 't dongui un camelo.)
- SERAFÍ   Y tinch una llengua al pelo
per tirar paraulas dolsas.
- ROMEU   Vamos pués, déu sé 'l terror
de Vilanova, vosté?
- SERAFÍ   ¡Oh! y encara aixó no es ré.
Cuan m' hi poso, faig furor.
- ROMEU   Qu' estrany que poguent trová,
vosté que es tant calavera,
una pubilla y soltera,
d' aquet modo 's vol casá
ab una viuda.
- SERAFÍ   ¡Oh sí, sí!
que es hermosa.
- ROMEU   (¡Quina papa!)
- SERAFÍ   Jo per una dona guapa

- faig vint horas de camí.
ROMEU ¿Com ho sab que es guapa?
SERAFÍ Prou,
per sa tía que m' envia.
ROMEU (Si perdo, en aquesta tía
l' hi tindrè de fé un cap nou.)
SERAFÍ Aquí porto una carteta (*Ensenyant'hi*)
interessantla á qu' es cási.
ROMEU (*Després de Llegir*)
(De la tía, qu' es tanasi.
Ja veurás quina brometa.)
Vaja conquista segura.
(*Quan veu que Serafi se distreu escol-*
tant' ho, se fica la carta a la butxaca.)
Pero miri si 'm permet,
l' hi confessaré un secret
mes grave del que 's figura. (*Misteri*)
SERAFÍ Carám home, párli clá (*Interessat*)
si es que 'm vol fé aquet favor.
ROMEU Per có no tingui temor.
Peró... (*Senyalant misteri*)
SERAFÍ Fugi, vol callá.
ROMEU Ma parenta y la minyona
tenen un plan combinat,
per durl'ho á vosté enganyat.
SERAFÍ Vaja aquesta si qu' es bona.
ROMEU Y com qu' á mí no m' agrada
qu' enredin, sens un perquè,
vull dirli, perquè vosté
las enganyi á la vegada.
SERAFÍ Aixó es grave.
ROMEU Si senyó.
Perqué es tan grave l' hi he dit.
SERAFÍ Pues espliquis tot seguit
y 'ls darém una llissó.
ROMEU Aviat ho tindrà comprés,
y veurá la tal jugada.
Ni la criada es la criada,
ni la senyora es lò qu' es.
SERAFÍ (*Pausa*)
Pues, fill, no l' entench (*Parat*)
ROMEU ¿Ni un mot?

- SERAFÍ Tant si 'm creu, com si no 'm creu.
ROMEU (Vaya un home, ab lo qu' es veu
se l'hi ha de mastegá tot.)
Donchs per provár ma parenta
la séva formalitat,
¿sap que ha fet?
- SERAFÍ NÓ.
ROMEU Ha disfressat
á la raspa de repenta.
De manera qu' ara 's trova
que la criada es la mestressa,
y qu' aquesta bona pessa,
s' ha cambiat també la roba.
Ab aixó molt de cuidado
en fer cap etsegallada;
la senyora es la criada,
tingui'ho present.
- SERAFÍ Quin enfado.
ROMEU Si no l' hagués avisat,
pensant qu' era la senyora,
vá á la raspa y l' enamora...
- SERAFÍ ¡Qué!
ROMEU Feya 'l gran disbarat.
SERAFÍ Vamos ja comprench la trama
y per cert que no está mal.
¿Vol sabé si soch formal?
Donchs no es per dir'ho 'n tinch fama.
- ROMEU Crech que la cosa está entesa
y no 's deixarà agafar.
- SERAFÍ No, ja sé com tinch d' obrar.
ROMEU (Ja l'hi he birlat la promesa...
Perqué está clá, ara 'l minyó
conquistará á la Roseta...
Pobre xicot, quina treta,
cuasi bé 'm fá compassió.)
- SERAFÍ ¿Ahont es ara ella?
ROMEU Ha sortit
- SERAFÍ ¿Sap si tardará?
ROMEU No ho sé.
Pero miri 'l que pot fé...
(es entornarse 'n al llit.)
S' en vá y al cap d' una estona

vosté torna.

SERAFÍ Bé, corrent.

ROMEU Pero, ey, tingui present
qu' ella será la minyona.

SERAFÍ Oh, yá yá.

ROMEU Y sobre tot
no dir res que jo...

SERAFÍ Bó y ara,
no sóch pas tant nen encara;
com si res.

ROMEU (Y qu' es ninot.)
Vamos donchs hasta després
y bona sort.

SERAFÍ Gracias home, (*S' en vá*)
á vosté ho deuré (*Romeu l'acompanya*)

ROMEU (La broma,
per ara vá bé en excés.)

ESCENA V

ROMEU luego ROSETA

ROMEU Ara lo qu' haig de mirá,
no dir res á la Roseta
del assumpto, no fós cás
que fins perdés hous y esquellas.

ROSETA Psit...! (*De la porta*)

ROMEU Que vols?

ROSETA ¿Qué puch entrá?

ROMEU Si, dona, si.

ROSETA ¿Bé y qui era (*Entran*)
aquell senyó?

ROMEU No ho sé.

ROSETA Bó;
(lo dimoni que l' entenga.)
¿Y no ha dit lo que volíá?

ROMEU Si, es lo nuvi.

ROSETA ¿Santa Tecla!
¿Y donchs?

ROMEU No pássis cui dado.
Ja 'ns hem entés.

- ab aixó gran alegria.
Perqué veig al cap y al fi
ab sa hermosura y son port,
que potsér tindré la sort
de que vosté 's fisci en mi.
- JULIA Gracias. (Vamos es atent.)
Vosté donchs será...
- ROMEU 'L mateix.
Serafí Estruch ¿no ho coneix?
(Ben clar que l' hi estich dihent.)
- JULIA (Es guapo y jove, m' agrada.)
- ROMEU (A veyám si farém fira.)
- JULIA Prengui assiento (Seu)
- ROMEU (Com me mira.) (Sentantse)
Gracias. (Vaja l' hi fletxada.)
M' ha dat aquesta carteta
per vosté. (Dantl' hi)
- JULIA Molt bé. (Llegeix)
- ROMEU (Ja es méva.)
(Cuant ella acaba)
- Ara una paraula séva,
y 'm farà felís, Julieta.
- JULIA Serafí, no corri tant. (Ab carinyo)
- ROMEU (Vamos ja 'm tracta ab franquesa.)
- JULIA Avans de fer cap promesa,
¿parlém?
- ROMEU Parlém. (Endevant.)
- JULIA Já sap que sent viuda, jo
já sé qu' es lo matrimoni.
Vosté es solté y...
- ROMEU No, perdoni. (Repent)
- JULIA ¿No es solté? (Sorpresa)
- ROMEU No vuy di aixó.
Que 'm conformo ab lo passat
y lo present de vosté;
no vuy sapigué donchs ré,
lo qu' hagi estat, hagi estat.
Jo sóch el que déch parlá...
- JULIA Es inútil.
- ROMEU ¿Com ha dit! (Recelós)
- JULIA No, es que la tia m' ha escrit
lo de vosté y basta já.

- ROMEU (Content)
¿Es dir que 'm dona esperansa?
(Assentiment de Julia).
Créguim desde aquet moment,
ja sóch l' home mes felís;
temía qu' un compromís
no 'm dongués un cruel torment
perqué, desde que vaig véurer
lo seu retrato, la vida
haguera dat, sens mentida,
pe 'l seu amor.
- JULIA ¿Sí?
ROMEU Ho pot créurer.
Se vá acabá m' alegría,
sempre trist, fins no menjava
y Vilanova 'm pesava.
- JULIA ¿Sí?
ROMEU Pregunti'ho á sa tia.
¿Si m' arriba á despreciá!..
- JULIA Donchs veu ha estat al revés; (Ab amor)
sens que vosté s' ho esperés,
ja l' estimo.
- ROMEU (Dantl' hi una estreta de mà)
Gracias.
- ROSETA (Que al veure 'ls se deté á la porta).
(¡Ah!) (Panyo)
- ROMEU Donças ja que 'ns estimém,
aném á lo que interessa;
jo porto bastanta pressa...
- JULIA ¿Se 'n vol aná? (Sorpresa)
ROMEU (Com estém.)
No, vida méva, vull dir
que 'ns hém de casá aviat,
perqué, vaja aquest estat
no deix viurer y fa patir.
- JULIA Jo voldría acabá 'l dol
pe 'l que dirán.
- ROMEU Cá, no implica.
- ROSETA (Mira 'l minyó com s' explica.) (Panyo)
- JULIA Peró en fi si vosté ho vol...
- ROMEU No m' agrada perdre 'l temps,
fent lo mateix que 'ls promesos.

- ¿No 'ns estiñém? Donchs entesos,
res de festeig. (*Assentiment de Julia*)
ROSETA (Quins extrems.) (*Panyo*)
ROMEU Se despatxan los papés,
fém lo que l' Iglesia mana,
y aixís d' aquí una semmana
nos unim per sempre més.
(*Torna á agafarl'hi la ma*)
¿No 't agrada? (Quina basa.)
JULIA Com vulgui. (*Ab salameria*)
ROMEU Tracta 'm de tú
ara que no 't sent ningú.
ROSETA (Es clar jo já soch de casa.) (*Panyo*)
ROMEU Vamos dona, per supuesto (*Súplica*)
qu' estaré content, Julieta.
ROSETA (L' hi fá vergonya, pobreta; (*Panyo*)
jo 'm trovés en lo seu puesto.)
JULIA Ja qte ho vols... (*Vergonyosa*)
ROMEU (*Content*)
Aixó son provas.
Altre cop has de tornarhi
JULIA ¿Estás content?
ROSETA (Sens pensarhi (*Panyo*)
serveixo de penjarrobas.)
ROMEU Jó, molt y tú?
JULIA Ab desmasía.
ROMEU ¿Serém ditxosos, vritat?
JULIA Com ningú al mon.
ROSETA (Ay, carat, (*Panyo*)
si que creu ben bé á sa tia.)
ROMEU Ara sortiré una estona,
qu' haig de fé una diligencia.
JULIA T' esperaré ab impaciencia.
No tardarás ¿oy?
ROMEU No, mona
d' aquí un quart.
ROSETA (*Panyo*).
(Y com l' embrolla.)
JULIA ¿Bé vindrás á diná aquí?
ROMEU Si ho vols..? (*Ab carinyo*)
ROSETA (Ja hauré d' afegi (*Panyo*)
un xiquet mes d' aigua á l' olla.)

ROMEU Adios pués.
JULIA Fins á després.
ROSETA (Panyo)
(Fugim.) (Ho fà)
ROMEU (Pobre Serafi,
qui l' hi tenia de dir!)
JULIA (Súplica)
¿No tárdis, eh? (Tot acompanyantl'ho)
ROMEU Un quart no més.
(S' en vá).

ESCENA VII

JULIA sola

Vamos cuasi no puch créurer
que 'm passi tot lo que 'm passa;
enamorarme d' un home
y al moment, vaja m' estranya.
Nada nada, fet y dit,
ja tinch donada paraula
y que no 'm sap gens de greu,
perqué la vritat, m' agrada.
(S' en vá cuarto esquerra).

ESCENA VIII

ROSETA sola

Já son fora. Mira, mira
la viudeta, ja ho he dit,
aixís que 'n Romeu l' hi parli
desbanca á n' en Serafi.
Oh y la cosa ha anat depressa;
ja ho crech, pitjó que 'l carril,
cuatre parauletas dolsas
y s' han entés tot seguit.
Casori dintre vuit dias,
convidarlo á diná... en fi
cor que vols, cor que desitxas;

s' ha arreglat sens cap perill.
¡Y ara la tia com queda!
No, ja será un pas bonich
cuan ho sáliga. Tornem'hi. (*Trucan*)
Qui deurá sé? Aném á obrir. (*Vá á obrir*)

ESCENA IX

ROSETA y SERAFÍ

ROSETA (Don Serafi. ¡Ay pobret
quina llástima quem fá!)
SERAFÍ Ola pimpollo (*Tocantla ab lo bastó*)
ROSETA Que hi há. (*Apartantse*)
SERAFÍ Vina'm aquí, colomet.
ROSETA (Quina franquesa!)
SERAFÍ (M' agrada.)
Ets un tipo molt salau
y la vritat fins t' escáu
aquet vestit de criada.
(Aixís un home té dret
fins de tractarla de tú.)
ROSETA ¿No s' ha burlat de ningú?
SERAFÍ ¡Que dius ara! Cá barrét.
¿Com te dius?
ROSETA Jo 'm dich Roseta,
per servirlo.
SERAFÍ Gracias, bé.
Veig que fás molt bé 'l papé
de minyona.
ROSETA (Quina treta!) (*Sorpresa*)
¿Qué vol dir?
SERAFÍ Que no es aixó;
que tu 't dius Julia y no Rosa.
ROSETA (Qu' empatolla!) (*Sorpresa*)
SERAFÍ ¿Oy hermosa?
ROSETA (Aquet home no está hó.)
Si sabré jo com me dich.
SERAFÍ No fém mes lo desentés.
Julia, jo soch lo promés
que sa tia...

¿Quen'hi fet! Ja ho tinch present. (*Parat*)

Si just, la té 'l seu parent... (*Recordant*)

ROSETA ¿El meu parent? (Y ara!)

SERAFÍ Sí.

Ab aixó tant sols espero
que 'm dongui 'l sí desitxat.

ROSETA (*Parada*)

¿Que l' hi dongui 'l sí? (Ay, carat.)

Peró jo..... (Quin desespero!)

No sóch jo l' interessada.

SERAFÍ Ja hò sé tot, fora cansons;
deixis pues de tantas rahons;
quédi la qüestió sanjada.

ROSETA Però.....

SERAFÍ Próu, ja l' hi tinch dit;
tant si es vosté com si nó,
pot contestarme per có.

¿L' hi agrado?

ROSETA (*Bé, es divertit.*)

Miri qu' está en un engany
y després pòt penedirse.

Vosté ab mí vol divertirse
per donarme un desengany.

SERAFÍ L' hi dich que no.

ROSETA Si es que jo
sóch la criada.

SERAFÍ Ab franquesa.

¿Vol sér la méva promesa?

ROSETA Bé, veurá. ¿Qué vá de hó?

SERAFÍ Li juro, que...

ROSETA Es que després
no' m vingui ab ciris trencats.

SERAFÍ Diguim que sí, y arreglats
quedarém per sempre més.

ROSETA Donchs ja que tant ho desitxa,
per mí sí.

SERAFÍ Aixís m' agrada.

ROSETA Que consti que só la criada.

SERAFÍ (*L' hi agafa la ma.*)

(Jo sé que nó.) Cuanta ditxa
m' ha dat are ab aquet sí.

ROSETA ¿Vol dir?

pués al últim tant se val
si ella 's casa ab en Romeu.

JULIA *(Cridan de dins)*

Roseta.

ROSETA *(Al véure surti á Julia)*

¿Senyora 'm crida?

JULIA Ahont te ficas?

ROSETA Era aquí.

JULIA Ho hé fet un altre camí,
pero tú..

ROSETA No l' hi sentida.

JULIA Avuy tinch un convidat.

ROSETA ¿Ah sí? (Fém lo desentés.)

JULIA Vindrà á diná 'l meu promés.

ROSETA ¿Sí?

JULIA Y donchs que t' has pensat?

Ja 't dich noya que la tia
ha tingut moltíssim gust;
per lo tant trovo molt just
que l' hi dongui una alegríia.

ROSETA Com s' entent! *(Sorpresa)*

JULIA ¿Ah que no ho saps?

Ja 'ns hém entés.

ROSETA Però ab qui?

JULIA Ab el que m' ha fet veni,
y aixis fora mals de caps.

ROSETA Però...

JULIA Noya ha estat molt prompte;
una petita sentada
y n' hi quedat tant prendada,
que ni m' en puch doná compte.

ROSETA ¿Ja ho sap bé, 'l de Vilanova?

JULIA Mare de Deu y que 'ts ruch.
Sí, dona 'n Serafí Estruch;
com si fós cap cosa nova.

ROSETA ¿L' hi consta?

JULIA Y ara, Roseta
que 't creus que no sé 'l que 'm dich?

ROSETA Es que jo segura estich
que s' enganya, senyoreta.

JULIA ¡Peró que dius!

ROSETA Lo que sent.

ESCENA XI

JULIA, aviat ROMEU

- JULIA No; lo qu' es aquesta broma
te de costarl'hi un xich cara.
Lo qu' es una, ara com ara
no 's pot fiá de cap home.
Tant que la tia l' alaba...
y á mi també m' ha enganyat;
tant amable y reposat
y tant formal que semblava.
Ré, un d' aquells *me gustan todas*
aixerits, de molta lábia
que á n' á mi 'n fan tanta rábia,
que tot s' ho gastan en modas
y fer conquistas al vol. (*Trucan*)
Déu sér ell, tinguém catxassa.
L' hi donaré una carbassa
mes grossa, qu' el mateix sol.
(*Vá á obrir*)
(*Entrant*)
- ROMEU
- JULIA ¿Qué 't sembla, noya, hi tardat?
Psé. (*No fentne cás*)
- ROMEU (*Treu una capsa com per un adrés*)
Te porto una cosa
molt bonica.
- JULIA (*Encara gosa..!*)
- ROMEU Vejám si hauré endevinat (*Obrintla*)
lo teu gust. ¿Que 't sembla?
- JULIA Bé.
(*Sense mirar' ho*)
- ROMEU Si no t' ho miras. ¿Que tens? (*Sorprés*)
- JULIA (*Estich que peto de dents.*)
- ROMEU ¿Que t' ha passat?
- JULIA ¿A mí? Ré.
- ROMEU ¡No fás cás d' aixó!
- JULIA Que si. (*Ab fredó*)
- ROMEU Que no ho veig? que tens de fés?
- JULIA Ni d' aixó ni de vosté. (*Cremada*)
- ROMEU ¿Eh? (*Sorprés*)

- JULIA Tot s' ha acabat per mi.
ROMEU ¡Que dius ara! (Y qu' está roja.)
JULIA Ja veurá, poca franquesa.
ROMEU Bó, sent la méva promesa...
JULIA Ja no ho sóch.
ROMEU ¿Que 't tornas boja?
JULIA Fássi 'l favor de parlá
ab un xich mes de prudencia.
Recordis qu' está en presencia
d' una senyora.
ROMEU (Mes sorprés)
¿Y que hi fá?
Si dintre sols de vuit días
nos casarém molt contents,
perqué gastá compliments?
y després, bé t'hi avenías.
JULIA Era ántes, pero no ara.
ROMEU Com s' entent. ¿Bé que t' en rius?
JULIA No acostumo.
ROMEU ¡Ah! ¿t' en desdius?
JULIA Fins ni mirar! 'hi la cara.
ROMEU ¡Ingrata!
JULIA Fassi 'l favor,
aquí l' ingrat es vosté.
ROMEU Vejám esplica 'l perqué.
JULIA Perqué per totas te cor.
ROMEU ¿Jó? (Sorprés)
JULIA Vosté, Don Serafí.
Sé qu' es un home d' aquells
que te 'l cap molt plé d' aucells
y s' ha volgut divertí.
ROMEU (Aixó es qu' haurá sapigut
l' enredo que jø hi tramat.
Probem'ho.) Jo...
JULIA S' ha acabat. (Resoluda)
ROMEU ¿Peró, perqué?
JULIA Qu' es tossut!
ROMEU Aixó no pot quedá així. (Insistent)
Quins motius tens. ¿Eh? Que hi há?
JULIA De vosté, m' ha de tractá. (Cremada)
ROMEU Bueno no hi tinch res que dir. (Cremat)
Potsér al fí podré sabé

los motius de tal mudansa.
Dona, parli 'm ab confiansa,
que l' hi he fet?

JULIA M' explicaré.
¿Sap lo qu' es vosté?

ROMEU Qué? digui.

JULIA *Un me gustan todas.*

ROMEU ¡Y ara! (*Rient*)

JULIA Ja ho veu l' hi dich á la cara.

ROMEU Però...

JULIA Per més que s' en rigui.

Un cop vosté ha sigut fora
he sabut per la Roseta,
que també á n' ella, pobreta,
l' hi ha fet l' amor.

ROMEU ¡Com! Senyora...

JULIA Si, no fássi 'l desentés;
també té paraula dada
com á n' á mí, á la criada;
ja no 's pot demaná més.

ROMEU ¿Qui, jo? Aixó m' exaspera.
Donchs miri, está en un error.

JULIA ¿Que no es vritat?

ROMEU No senyor.

JULIA Ja sé qu' es un calavera
capás per tot. Ré 'l fá téma.

De vosté, ningú ho diria.
¡Ay! Quan ho sabrá la tia.

ROMEU Ditxosa tia! ja 'm crema.
L' hi dich qu' es fals al moment,
aquet fet que se 'm composa.

JULIA Per mí no es capás la Rosa
de dir mentidas. ¿Ho sent?

ROMEU ¡Que vingui!

JULIA Jo l' hi enviada
y acabém tantas qüestions;
deixemnos d' explicacions
d' un assumpto que m' enfada.

ROMEU Acabem' ho ja que ho vol. (*Seu*)

JULIA ¿No s' en vá?

ROMEU (*Bona l' hem feta!*)

Fins que vingui la Roseta.

JULIA Donchs espèril'ha tot sol.
(S' en vá cuarto esquerra)

ESCENA XII

ROMEU sol

Vull sabé qu' es tot aixó, (Alt)
si senyora, per có 'm quedo.
Jo hi posat aquí un enredo
y ara l' enredat sóch jó.
No sospita, n' estich cert
de tot lo de 'n Serafi.
¡Cá! la Roseta per mí
ha armat aquí un desconcert.

ESCENA XIII

ROMEU, ROSETA y al final SERAFÍ

ROSETA Lo podía he 'n buscá.
ROMEU ¿A mí?
ROSETA Si senyó, á vosté.
ROMEU Qui t' ho ha manat?
ROSETA La senyora.
ROMEU ¡La senyora!
ROSETA Que 'l sorprén?
ROMEU ¡Si ara mateix hém parlat!
ROSETA Donchs ja 's deuhén habé entés.
ROMEU Un xiquet massa.
ROSETA ¿Y aixó?
ROMEU ¿Tú 'n tens la culpa m' entens?
ROSETA Y ara noy, que s' empatolla!
ROMEU ¿Potsér no ho saps?
ROSETA Es ben net.
ROMEU No sé perquè dius mentidas
y enredas així á la gent.
ROSETA Senyó Romeu, no m' insulti.
ROMEU Èndevant ab lo qu' es veu
ningú aquí vol tenir culpa.

- ¿Qu' has dit á n' ella?
ROSETA Jó, rés.
ROMEU ¿Ah, no l' hi has parlat de mí?
ROSETA Parlarnhi, si.
ROMEU Donças veus,
l'hi has dit que jo era un tronera,
que tinch lo cap plé de vent,
que soch un *me gustan todas*,
que t'hi fet l' amor...
- ROSETA ¡Deu meu!
ROMEU Que jo 't tinch paraula dada
y un grapat de cosas mes.
ROSETA L' han enganyat com un xino.
ROMEU Ta mestressa ho diu.
ROSETA Donchs ment.
ROMEU Vaja; si ho entench que 'm pélin.
ROSETA A véure si 'ns entenem.
ROMEU ¿Vejam qu' ha passat aquí?
ROSETA Pues miri ha passat un fet
d' aquells que sembla mentida.
ROMEU Cuita, qu' éstich impacient.
ROSETA Ha vingut Don Serafi...
ROMEU (Atinant'hi)
¡Ah! no párlis més, ja ho veig.
Ara comprench lo misteri.
ROSETA ¡Ah! donchs fill, jo no l' entench.
La senyora té paraula
ab en Serafi.
ROMEU Corrent.
ROSETA Y com qué á mi aquet fulano
m' ha fet l' amor...
ROMEU Sí, ja ho crech.
ROSETA S' ha enfadat y per venjarse
ara 's vol casá ab vosté. (Trucan)
Vaja; un altra estripa-cuentos!
ROMEU Vés á obrir. Vejam qui es.
ROSETA Será 'n Serafi. (Anant á obrir)
ROMEU Corriente.
SERAFÍ ¿Se pot entrá? (De la porta)
ROSETA ¡Quin mareig!
SERAFÍ (Anant á tocarla)
Ola maca. ¿M' esperavas?

ROSETA No toqué. Estigui quiet. (*Ab despreci*)
SERAFÍ ¡Y ara! (*Sorprés*)
ROSETA Aném. ¿Vol fé 'l favor? (*A Romeu*)
ROMEU Sí, que tot t'ho explicaré. (*A Roseta*)
SERAFÍ (*A Romeu, dantl'hi la ma*)
¿Com está vosté?
ROMEU Bé, gracias.
(*Sens darli la ma y fugint ab Roseta*)
SERAFÍ M' agrada home, quins papés! (*Sorprés*)

ESCENA XIV

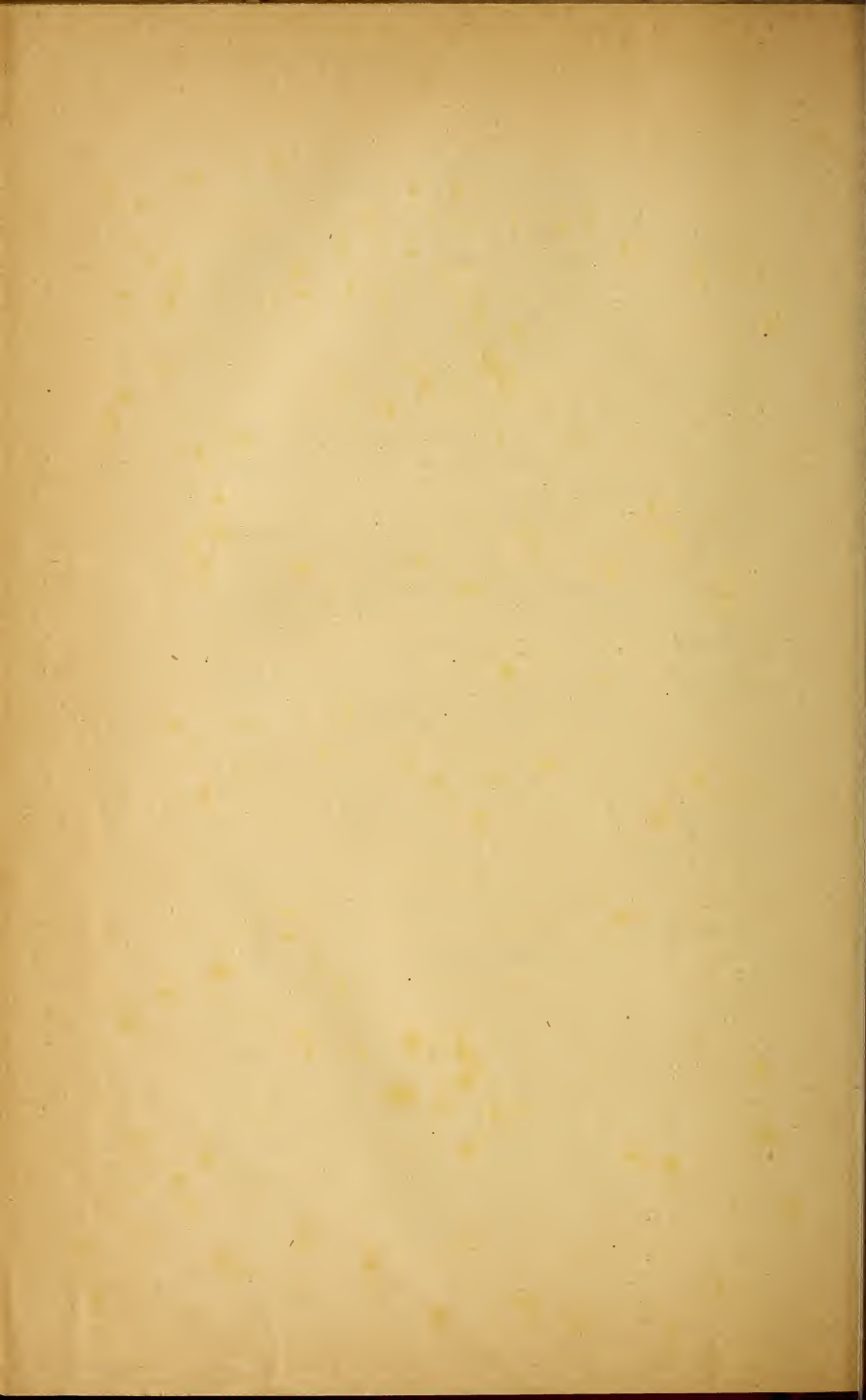
SERAFÍ sol, aviat JULIA

SERAFÍ Endevant y 'm deixan sol
com si un hom no fós persona;
oh! fins ma futura dona
m' ha plantat com un mussol.
Vaja á fé de Serafi
s' han portat ben malament.
¡Oh! y s' en vá ab lo seu parent.
Segú que deu sé un cosí.
JULIA (*Veyent á Serafi*)
¿Ja es fora? ¡Ah! (Qui será?)
SERAFÍ (*Veyent á Julia*)
(Es la raspa ab lo qu' es veu.)
JULIA (¡Ah! vamos deu sé 'n Romeu
qu' aquella ha anat á buscá.)
(Es mes guapo en Serafi.)
SERAFÍ Senyora, jo...
JULIA ¿Que volía?
SERAFÍ Veurá, un servidó venía...
(La vritat no sé que dí.
Per més que siga la criada,
val més que párli ab respecte.)
La minyona y jo...
JULIA En efecte
de tot estich enterada.
SERAFÍ ¿Es dir que vosté no ignora
perqué vinch? (Vaja es molt bó!)
JULIA Já m' ho ha explicat, si senyó.

- Es sols un quant temps d'espera.
SERAFÍ (Ab sorna).
¡Ah! ja entench, m' haig d'esperá
que á vosté l' hi vingui bé.
- JULIA Y donchs.
- SERAFÍ (Bah, no sé perquè
la raspa s' hi ha de ficá.)
- JULIA ¿L' hi sap greu?
- SERAFÍ No, no, tant es;
mentrés siga del seu gust.
- JULIA Es que jo ho trovo molt just
y una l' estimará més.
¿Diguim, y vosté ab que conta?
perqué aixó del matrimoni...
- SERAFÍ (Quina mossa, mes dimoni,
sembla una sogra; qu' es tonta!)
Tinch renda, alguna caseta,
un grapat d' obligacions...
(Ja estich tip de explicacions.)
- JULIA (No m' ha enganyat la Roseta.)
Molt bé.
- SERAFÍ Ara l' hi dirá
l' entrevista que hem tingut,
y de qué estich convensut
que molt més m' estimará.
- JULIA Bé, pero á qui ho haig dir? (Sorpresa)
- SERAFÍ A la criada. (Rient)
- JULIA ¿Y per qué?
Ella no 'n té de fer ré.
- SERAFÍ Com s' entent! jo crech que sí.
- JULIA Jo, per més que hi tinch franquesa,
certas cosas no 'ls hi dich;
després abusan.
- SERAFÍ (Jo't flich.
ara si que no l' hi entesa.)
Pero ella...
- JULIA No es del cás
sabent'ho jo, ja n' hi ha prou.
- SERAFÍ (Aixó sí que 'm vé de nou.)
No senyora, no ho vull pás.
Ella ho té de sapigué;
estém frescos, ó sinó,

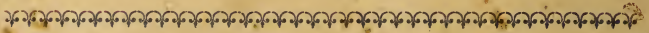

OBRAS

de

A. MIRABENT Y M. MESTRES

que 's vénen en las principals librerías

ERRAR D' UN PUNT sarsuela en un acte

y en vers (1).. . . . . 1 pta.

¡LLUNA DE MEL! comedia en un acte y

en vers. . . . . 1 »

CONTENTS Y ENGANYATS comedia en

un acte y en vers.. . . . 1 »

1 Música del mestre **D. Joseph Ventura.**